

else af Grundbeløbet med 25 pCt. Borgerrepræsentationen havde imidlertid vedtaget, at Indkomstskatten, uanset det ommeldte Underskud, skulde udskrives med en Forhøjelse af Grundbeløbet med kun 20 pCt. *). Borgerrepræsentationens Formand havde derefter til sin Meddelelse til Magistraten om det af Forsamlingen saaledes vedtagne knyttet en Udtalelse om, at da Fastsættelsen af Skatteprocenten — hvilken Fastsættelse efter § 27 i Lov 18. April 1910 om den københavnske Indkomstskat skal foretages af Borgerrepræsentationen paa Budgettet — efter hans Opfattelse „maa opfylde den i Lovens § 1 opstillede Fordring, hvorefter Indkomstskatten skal kunne indbringe det Beløb, som Københavns kommunale Udgifter maatte gøre nødvendigt, og som ikke kan afholdes af andre kommunale Skatter og Afgifter eller Byens øvrige Indtægter“, kan han „ikke anse det af Flertallet (o: den liberale Gruppe og Socialdemokraterne) vedtagne Forslag, der ikke opfylder denne Lovens Fordring, for at være en gyldig Fastsættelse“. Denne Bemærkning fra Borgerrepræsentationens Formands Side foranledigede Magistraten til at forespørge Indenrigsministeriet, om det under den foreliggende Situation til Opfyldelse af Lovens Forskrifter med Nødvendighed udkræves, at Indkomstskatten opkræves med en Forhøjelse af Grundbeløbet med 25 pCt. I den i Forespørgslen nævnte Skrivelse besvarede Indenrigsministeriet dette Spørgsmaal benægtende.

Paa Forespørgernes Vegne førtes Ordet af Niels Rasmussen, der sluttede sig til den af Borgerrepræsentationens Formand fremsatte Opfattelse. Han gendroves af Indenrigsministeren, senere af Justitsministeren — der „ikke var i Tvivl om“, at den Opfattelse, der er gjort gældende af Borgerrepræsentationens Formand, er „juridisk uholdbar“, da § 1 i Loven af 1910, saaledes som den er affattet, aldeles ikke indeholder noget Krav om, at der skal være Balance paa Budgettet (en Fortolkning, som heller aldrig har været hævdet i Praksis overfor den ganske ligelydende Bestemmelse i Loven af 1861), og da det aldeles udtrykkelig siges i § 27, at det er Kommunalbestyrelsen, der selv bestemmer paa Budgettet, „hvorvidt Indkomstskatten for det paagældende Skatteaar skal opkræves med sit Grundbeløb, eller om dette skal nedsættes eller forhøjes“, og i bekræftende Fald med hvilken Procent. Indenrigsministeren støttedes fremdeles af Kristensen, der var Formand for det Landstingsudvalg, der i Samlingen 1909—10 behandlede Lovforslaget om den københavnske Indkomstskat, og som indsatte den paagældende Bestemmelse i § 27 i Loven.

*) Betydningen af, at Forhøjelsen gaar ud over 20 pCt. af Grundbeløbet, er den, at der i saa Tilfælde skal afholdes nyt Valg til Borgerrepræsentationen.